

Forfatter: Abel, Marie

Titel: BREV TIL: Trier, Ernst Johannes FRA: Abel, Marie (1866-01-10)

Citation: Abel, Marie: "BREV TIL: Trier, Ernst Johannes FRA: Abel, Marie (1866-01-10)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 135. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000110.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Marie til Ernst Trier.
Vesterbro, 10. jan. 1866.

... For første gang i mit liv mærker jeg nu rigtig, hvad det vil sige at have travlt og at måtte tage tiden i agt; og jeg må nu sige dig, at først i denne sidste tid har jeg lært at forstå dig, når du ikke altid kunde få tid at skrive til mig, når du havde lyst ...

s. 136Og du som gjorde dig alle de skrupler om, hvorvidt jeg vilde kunne finde mig i det og i det. Når du talte om alt det, har jeg aldrig været ængstelig. Jeg føler mig så overbevist om, at man næsten kan finde sig i alt, når man kun er to om at bære det; to som først og fremmest tror på Vorherre, og som dernæst elsker hinanden. Tror ikke også du, kære ven, at to sådanne mennesker vil kunne bære meget uden at bukke under. Tit når du sådan sad og gjorde dig betænkeligheder over mig, så tænkte jeg ved mig selv: han aner bestemt ikke, hvormeget jeg holder af ham; ti gjorde han det, så måtte han også vide, hvormeget jeg kunde finde mig i for hans skyld. ...

Du spørger mig, om jeg ikke også synes, at — fordi vi er voksede i gensidig kærlighed, så kræver vi også mere af hinanden. Vidste jeg blot, hvad du egentlig mener dermed, for det forekommer mig, at man da kræver mindre af hinanden; men jeg misforstår dig måske ...

Og så en ting til, som jeg har tænkt meget over; Ernst, når du sådan en dag »har det dårligt«, er du så ganske vis på, at du må være alene, og at du må tie? Tror du slet ikke, at man — eller rettere at jeg kunde hjælpe dig det allermindste med at bære den byrde, som tynger dig i sådanne mørke øjeblikke — hvor jeg vilde ønske, at jeg kunde, for det er dog egentlig den tungeste og hårdeste kamp et menneske kan stedes i. ...

Hvor det dog glædede mig at læse om, hvor mageløs kærligt de har modtaget dig derude ... Jeg kunde ikke lade være at få tårer i øjnene, da jeg læste om al den kærlighed. Og så juletræet! ja hvem der dog havde været med! Hils endelig Hoffs og karlene og hjulmandens og — ja dem allesammen; jeg synes, jeg kender dem så godt, skønt jeg jo aldrig har set dem.

Du vilde gerne vide, hvorledes min dag går: ... Om morgenen kl. 97« går jeg i syskole henne på Amagertorv hos en jomfru Birk, en meget net pige; derfra går jeg kl. 12 her hjem og øver mig en time fra 1 til 2, så går jeg ned i køkkenet og ser på, hvordan maden bliver lavet og hjælper til undertiden. Efter middagsbordet skriver jeg gerne breve til kl. 5, øver mig igen en time og går så ned i stuen, hvor jeg tilbringer den øvrige del af aftenen; dog bruger jeg gær-s. 137ne en timestid til at skrive ind i min kokebog efter din moders opskrift.

Således går den ene dag efter den anden, og du ser, at jeg har min tid godt besat.

Ja det er gruelig kedeligt at spille femtonige øvelser og etuder to timer om dagen, især da det er forbudt mig at spille nogle af mine egne stykker, dem må jeg slet ikke røre. ...

I tirsdags aftes var jeg så for første gang i »Dansk samfund«; men det vil jeg helst forbigå i tavshed, til næste gang jeg har været der, kun vil jeg nævne, at Køster talte den aften. Jeg så fiere bekendte, deriblandt Lars Dinesen, Morten Jensen og Gregersen fra Odense. Du, hvor er det en grim buste, der står oppe i den sal.

Bålgø har jeg kun set et lille glimt af, siden han kom hjem ... Har du set, at nu har Johannes Clausen *) fået Ryslinge sognekald. ...